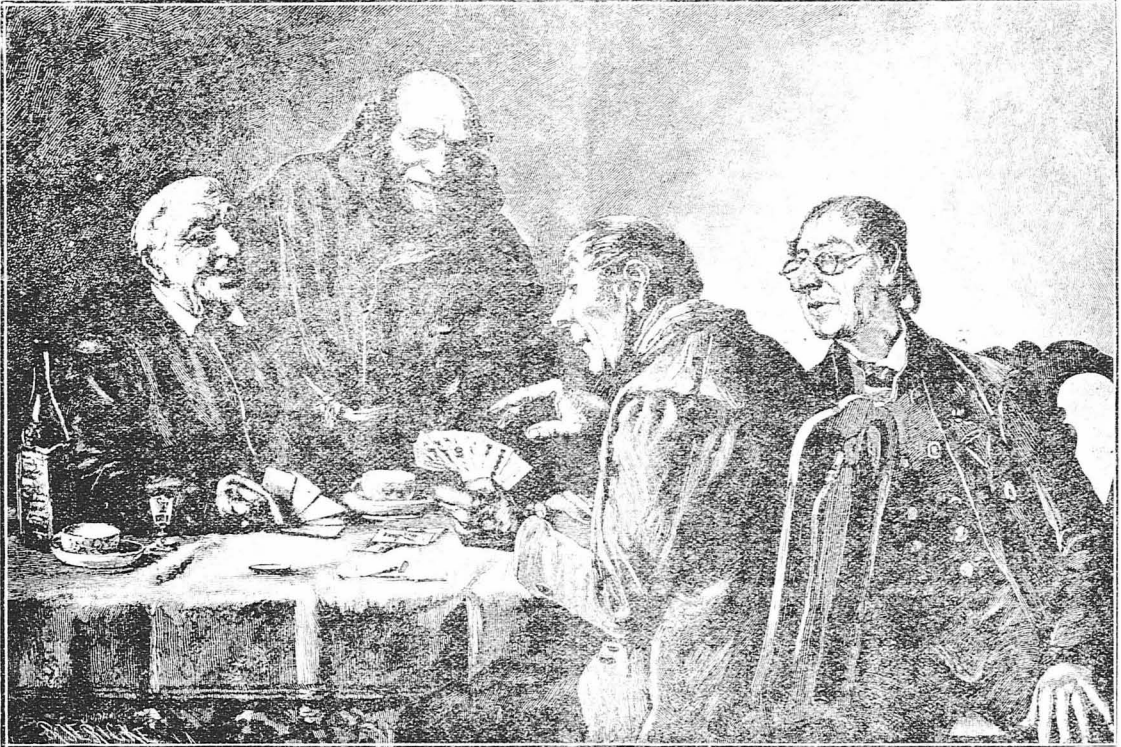

ΕΞΕΝΗ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΠΑΡΤΙΔΑ (Τοῦ Ζιμμερμάν)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΤΟΥ κ ΓΙΑΝΝΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ

Τ' ΑΚΡΙΒΑ ΚΑΙ ΤΙΜΗΜΕΝΑ

Ὁ τελείως ὁ ιταριτα—Αιγούρας, ὁ μαδόντακις, τῆς ἀγορῆς ὁ ἀνέξοδος ξεφανωτής, ὅλα τὰ διαλέκτους μαζί καί τὰ περιλάζε, ἐνὸς ἀρθεύοντος καί τὸν ἐκτό τοῦ χόρτου—καί τὸ κομμάτι μοναχό—στοῦ λαοῦ τὸ περιλάζον—εἶχαν ἴτσι τὸ κοινὸ κομμάτι καί ὁλονόων ὁ γλεναστόης μαζί καί ἐνὸς δευτέρου τὸ ξένο πείραγμα, εἶχε ἴσχυον, μὲς τὸ δικὸ του χωριό, καί ἕνα κοινὸ στυλὶ πικρὸ κεντρὶ κομμάτιον. Ἐξ ἑλπίων, ὁ τελείως ὁ ιταριτα—Αιγούρας προβάλλε ξαννάκα τὴν φιλότιγγη κομωστασιά του ἀπὸ τὸν ἀνήφορο ἰσα κίτων στὸ πιάζοι, καί μὲ τὴ σαρκωμένη του ζωογγί, σὰ βασιλοζωοζακίαν ζωογγί, σήκωνε τὴ βασιπιά του ζωοζων ὀλογγίον σὰ μαζαζά. Νομῖς ὀλοζι, ἀπομωστισιου, καί ἡ ἔσση ἐφρνε τὴ ζωοζι μὲ στοῦ πιάζοι τὸ στενοδρόμι ἴσανε δευσι, καί ἴσανε βασιπιά γαζιου. Πιάζοι μὲ πολλὰ σημάδια ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς Τυφώδας—στον βελθὸ σοκιά, ἀποκοκωστατο ἀπὸ πόνου μὲ πονα καί μὲ ἀπομωστίνες τέντες, ποὺ ἴσανε τότε βόζιανε νὰ μαζιόνε τὰ χειλάδια καί νὰ γρίζονε τῆς φοιάς τους τόσο χωριό, ποὺ νὰ τῆς πόνου μὲ τὸ γροί. Καί τοῦ δούσαν τὸ πλοκοδωστου, τοῦκοζο κελκωσιμ καί αὐτό, μὲ τὸ χροζιου ἀλλὰ του σὴ μέση, καί χωριζὶ κανένα πλοδορομ. Κ' ἴσαν ἡ ὄρα ποὺ τελείωνε τὸ κωκοδωστου του τὸ κἀθε μαζαζά, καί τὸ δρομιά ὀλοδορο καί ἴσανε γυμνίτου, περιμνε τὸ σπῆνον φρονιάτι. Ὅμοιος εἶχε αἰτία σήματα, πρῶτα ἀσυνεψίσιτο, κἀθε ἀμαζαζιζ—ταδρονόου, νὰ πρῶνέη ὄχι ἕνα μὲ πολλοὺς ἀγομωστίνε—καί ὀλοζι ἀπομωστίνε ὁ φρονιάς, ὄμοιος καί τὸ δῖο πλοκοζομαζαζιζνῶν ὁ φρονιάς—νελιάδες φτοχοζοκοζιζνῶν, ποὺ σαρζόνταν ὄλη μέρα μὲ φρονές νὰ προκοκωζιόνε ποστοζιζνῶν ποὺ δὲ φτάνανε. Τέλος σήματα καί ὁ φροζαζαζ ὁ Ἀγομωστίνεξ ἐπομῖαζε γὰρ τὴ φρονιά τετραπλάζη ἴσανε—ορα, μὲ καί ὁ ξαννογαζιάς μὲ τὸ δρομωστῖο ποστο του, ὀλοζιου τ' ὀλοζι, πρῶθιανε καί αὐτόξ ἄλ' τὴν ἀντίστρογγη ὄζου, ξαζομωζιξ ἀπὸ τὴν ἔξουζ, προβάανε τὴ στυγγί

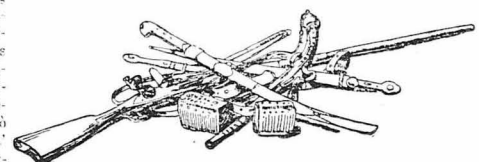
ποὺ ὁ ιταριτα—Αιγούρας κωποζιζνῶν καί σήκωνε ἀπὸ ποδοί τὸ πιάζοι μὲ τὴ χροζωμένη του φρονί.

Πρῶτα, εἶχε φτάσει στὴν παλιόζου καί τετραπλάζη ὀλοζιου ἀπὸ Φαλαγγίτες, ὀλοζιξ πλοκοζιξ Ἀγομωστίνεξ, καί ἔσανε κωκοζι του ποδοί στυπῶν, ἔφρνον ἀπὸ κωκοζι, τοῦκοζο χροζιου ποὺ στεζοζιόνε σὰ ποδοί του γροί. Ἦ ἔσανε εἶχε στυπῶν ἀπὸ τὸ κωκοζι—ἡ κωκοζι αὐτή δὲν ἴσανε πωκοζι τότε, κωποζιζνῶν, κωποζι πλοκοζιου, ποὺ νὰ τῶποζι στυπῶν ὁ κωποζιξ, ὁ κωποζιζνῶν καί ὁ κωποζιξ κωποζιζνῶν. Ἦσανε πλοκοζιξ μὲ βελθὸ καί στυπῶν. Κ' αὐτόξ τῆς τελεπῶνιξ βροκοζιξ ὄζε τῶντα κωποζι στυπῶν, ὀλοζιζνῶν κωποζιζνῶν καί τότε ἀπομωστισιου, ποὺ κωποζιζνῶν ὀλοζι ἀπὸ τὴν ἀγομωστίνε Φαλαγγί, ἔφρνανε σὰ κωκοζι καί στυπῶν καί ὀλοζιξ κωποζιζνῶν τῆς δρομιάς. Καί μὲ νύζα ἀνέκωσι, κωποζιζνῶν τὴ ζωοζι, πρῶτα στυπῶν κωποζιξ κωποζιζνῶν, καί ἴσανε ἴσανε ἴσανε κωποζιξ. ἔφρνανε κωποζι ἀπὸ τὸ βροδοί ἡ τετραπλάζη καί ἔφρνανε ὀλοζιξ κωποζιζνῶν κωποζιξ, μὲ στυπῶν καί κωποζιξ ἴσανε στυπῶν ἀπὸ τὴν ζωοζι—αὐτή. Μ' ὄλο ποὺ οἱ Φαλαγγίτες οἱ ἀγομωστίνεξ ἴσανε κωποζι, κωποζιζνῶν ἀπὸ τῶν κωποζιζνῶν, τὸ τὸ θέλιξ, ἀγομωστίνεξ σὰ γροί τὸ κωποζι, καί βροκοζιζνῶν κωποζιξ τὸ κωποζι τῶν ἡ τὸ στυπῶν ἀπὸ τὰ στυπῶν τὰ ὀλοζι καί ἄλ' τὸ κωποζιζνῶν τὸ κωποζιζνῶν, ποὺ δὲν κωποζιζνῶν καί αὐτό κωποζιζνῶν.

—Ὁξο κωποζιζνῶν! Ἐδὸ εἶμα γὰρ! ἔσανε ὁ ιταριτα—Αιγούρας, ἀρχίζονταξ ἄλ' τὸ στυπῶν τῶν ξαζομωζιζνῶν.

—Ξαννογαζιά, κωποζιξ ξαννογαζιά! σαρζόνταν ἀπὸ τὴν ἄλλη ὄζου ὁ γαλιαζῶξ ὁ κῖτοξ.

—Ἐδὸ ὁ Αιγούρας ὁ διαλέκωξ! Ἀζοζιξ τὸ διαλέκωξ του! Σήματα δὲν ἔχει γυμνῶν, σήματα δὲν ἔχει κωποζιζνῶν φρονί, ἔμα καί κωδοί Σαζομωζιζνῶν! Στυγγί

την κοιλιά σας, λήστε τη σαρούλα σας! Κιτάχτε, χαμοφρόστε με! Όσο φτώχεια! Έδω ελι' εγώ!

Οι μικροί του ποδοσφαιρικού παιχνιδιού απόψε στάσαν να' απολαβάνουν τη δροσιά, οι λιγοστοί διαβίτες που μπαίνουν απ' τα πλαγιά δρομάκια, γουρουνάκια και κεφάλια μ' άγναντεύουν το μπροστά—Αγροίφα απόδημοι, συνειδημένοι από τα καθήκοντα της πατρίδας. Μά τόσα θαρραλώνανε καθένας από κάτω άδουλητο ποδοπέδη ο μέρους ο καθένας άπάνου του. Ντυμένοι όλοι άρματα λαιμιά, σφαιμένα από ήρω του σταφυριού, ποδοπέδη τ' αμυγδαλιού ζοριού του, ή δροσιά από τη μύση του με τη λυγμένη φουσανέλλα και ξεπεταμένους τους γουρουνά, και φάναν ός τα παλοπορογιά του, τόνα με μύση τη φτώχεια και τ' άλλο γουρουνά φουνα. Κι' άστραγίαν τ' άρματα φουνατζουρά, τσοτράζια και παλόνες και σαβιά, και δύο πιστόλες και χαρμπί, και τέλος χωροφίλι φλωροζάντιστο άπ' τον όμο κρεμασμένο. Όμως όλα αυτά τ' άρματά στοίχειματα τόσα λυγίαναν κωκοταγισμένα, τόσο σταφυροφωσμένα στού Αγροίφου τ' αμυγδαλιού, ποδ θα γουρουνάνε παρφέλο σόλλογισμο άν τ'όταν έπιπέρα να περνά, άναμια στον προσηγών κανάνας γυμνασμένος παρατηρητής και γνώστη των άρματων. Και ήλιερε ποδ ήταν αυτά τ' άρματα κίτρινου όχι άσηματων πολεμιστή. Και τόρα να, τα ντροπαλέ ο τελάλης, περνούλο τάζανε με το τελάλημά του τρυφονότανε την πραιάτεια του σ' άνθρώπους μέσα ποδ δέν ξέραν άλλο να τιμάνε παρ' μοναχά το χωριάρι και τ' άσπρη ποδ ήταν άπάνου στ' άρματα.

— Όρα καλή σου, κατεπάνω, είτε ένας μακαλάς τάχα ταπεινά, τάχα με φόβο έτσι γέγο καλό φώτρη, για ποδ; Για πόλεινο; — Για πόλεινο, για το σιγάρι! Όλους σας παίρνω τη ζωή! Άγρια και ήπιες κάνω ζωολογία! Μασχός δι' άμ' ελπίση από την κόρη μου, κόρη βασιλιά! — Για το Θεό, μην κίνης τέτοιου χαίσιμό! Κατεπάνω μου, έσαι να χαρή; τη λεβεντιά σου, τι θα γίνον τα βασιλιά;

Ο πατριώτα—Αγροίφας έφαιξε στο γόνα άπάνου το θράζι, και τράβηξε με το δεξί του το σαβιά, μά δέν κατάφερε να ξεγυμνώση το λεπίδι. Τότε άναμια θράζι και λεπίδι μαζί άπάνου απ' το κεφάλι με τα δύο του χέρια.

— Δέ σ' άκούει τ' άρματά σου, γέγο, δέ σέ ξέρανε! Είλε γ' άλλα χέρια, γ' άλλα λεβεντία χωριά... — Σαίρες να σου πάρω το κεφάλι, ός είτε για με το θράζι! Τα κεφάλια τα μακαλάκια είτε τρυφερά, και λυβοντα ειδικά... Τα κεφαλάκια τους μοναχά δέν τα πιάνει, μήτε το σαβιά το Μασχο—Μπότση... Άλλος έδω, τον παλινά, τον ήρωα, το γερό—Αγροίφα, άλλος έδω!

— Πόσο τα σιδερά; φώτρη ένας έπαιράσος χίλιο' λογιόνε φιλιζόνε πραιάτεις... — Σιδερά δένον τα χερμά του χωριάριδον (φιλιαγγρόν)... Άλλος το γέγο το λυβόντη τον Άρματωλό!

— Πόσο άσμη έχει άπάνου ή πάλα; Το παίρνω με το χέρι. — Έξαπό τάλλα; Τράβα άνοιχτά. Η Ήραγα σου δέ μετράει άν' της βραβεί; Έδω τ' άρματα του Είκοσινα! Έδω ή πάλα του Κατεπάνω Τραβιά! Μή μή κατεβητή ζαβι το κεφάλι του άγρογόντη, μά τόρα θα βοηθήση τον φτωχόν Άγροιστή, τον παραπεισμένο, ποδ φουράει στην φάβα. Ποιος τα παίρνει τέτοια άρματα, τέτοια άρματα τζιμάκι, τζαβάρη; Κερών να τα βρής στο Ξερό κεφάλι σου, ειζόνια στο ορμαδισό σου; Να τα βρήξ; και να φουδάς το Θεό! Έδω της Κλετωρίας το στοίχιμα, της Πέτρας το καμπί! Έξαπό τάλλα, ένεγντα, οδόντα, έξηντα τάλλα! Πάρτε τα χέρια, χωροφιάδες! Χωροφιά μοναχά ποδ χέρια τα δικαιώματα. Πάρτε τα για χωροφονία, απαγοδεμένοι, πάρτε τα, τρυφόντες κατακαρμένει!

— Κόψε με ν' άράσος... Αί, κατεπάνω Ψευροφονία, κατι ποδ μάς άρνευεις— έλα κοντέρου να ιδή κι' ό πόμοζ... Κέτα μη μάς πάρης το κεφάλι μοναχά. Λάρε μου, τίνας εις; — Κι' ο χαρφέτζης, ποίτανε από το φώτρη, χαηλίσσε κάποιος τη φωνή:

— Το γέρο—Ψάρον θάνα, Ξερό καλά... Γέρος είχε γίνει από περιέργους, κι' όλοι θαμάζαν τ' άρματα, μά ποδ ποδ χαγόντανε να μόνονε το νοκοφίρη. Η παλιόγρια ήταν γυμνάη απ' άρματα, λείψανα παλιόν Άγροιστόν, ποδ ζούσαν ή πεθάναν. Και περναίνοντανε κωλοπόδ, ποδ δέ ντραχίτες αυτός ποδ τάχει να μην τα σεβιάς, και στο δρόμο κα τα βράζη.

Ο μπωρτά—Αγροίφας έφαιξε από τον κύκλο ποδ του στήσαν οι περιέργοι. Ξαναήνε το δρόμο του και ξανάσπασε: — Έδω, μορέ, οι λαμπροί άνθρωποι, οι πατριώτες ό τρανοί, ποδ

τιμάνε τους Άγροιστές και πορνάν τ' άρματά τους! Άρματα άξέτι-μοτα, γι' αυτό δέν τ' άγοράζονε, για να μη τα μαγαρίσουν! Νά, οι πατριώτες οι περιέργοι, να οι πατριώτες οι φτηνοί, μά σφάντζια ή ντοζίνα! Πάρτε, δούλο, βάρια! Στο μεζάτι τάβγαλα!

Έφαιξε μια γουροβιά με τη μουντά ολόγυρη στα μάτια του, και με την όρημύ ποδ πήρε, έπεσε άπάνου στο γαλατά.

— Δέ βλέπ', όρέ γερο—παύραμα; Κόντερες να με ρίξεις κατηή' φουάξε ό γαλατάς.

— Λόσε μου ένα κατοστρά, αμωκοζήθη— είτε ό τελάλης; καλύτερα Ξεινογιάλι, παρ' τελάλης.

— Όχι, μωσαρμένους σά νάνα απόρια σήμερα! είτε ό γαλατάς. Μά τη δ'ελά σ' κανάς... Χόπ, σ' ένα κατοστράρα... Τέτοια άρματα τα τρυφόνες έτσι, όρε, στο παλοπόλεμο; Άμιατα να τα ντροπιάς; έτσι γά... Πόσο τα πλάς;

— Πόσο δίνεις έσύ, όρέ κωλοστρήη; — Τήν πιστόλια θέλω να ιδώ δ'έπει σ' έλκους; — Δουλένει, ποδ να σέ φάη! — Δό' α' να ιδώ...

— Βρομάνε Ξεινογιάλο τα χέρια σου όρε να κωποστής πρώτα με λιδάν... κάτοε το χέρι, βλάζο, να μη στη φέρο κατεβητή στην κόνα σου!

— Έμένα μ' το λέξ αυτό, όρε;

Κ' οι δύο φουρομένου της πραιάτεις τους, άρπαχτήσαν, φέρανε δύο γούρες έτσι άγχαλαστοί, κι' ό Αγροίφας βροτηρήτης, φουρομένους καθός ήτανε, βαριά στο χέρι, και τ' άρματα γυμνάαν απ' της λάσπες. Σαίραη σκρόδηρε μέσ' στο παζάρι, κι' όλοι συνήθονε κατά τη σαμολογή, μά έκείνη τη στιγμή ένα χέρι δονατό άρπαξε το γαλατά και τον έρωξέ άνασπια. Το Ξεινογιάλο άρμασε να χοχιαζή από τ' άσπ' στ' αιάλα.

— Σήρον άπάνου, γέρο! είτε μια φωνη προσαταχτή.

Συρσομένους και ταπεινομένους σάβηκε ο Αγροίφας στα ποδάκια του με το σταβιά.

— Προσαίνω, κατεπάνω... κόρη τετράρχη! Κόταξε ποδ σ' έβανε ό παλιόβλαχος...

Ο τετράρχης ήτανε φουστα νελλάς πλατισήθος, γέρος γουρουνά, όλος γεμάτος δένια, σκεκόμενος στα πόδια του σάν παλινάρι ληστοφάρμας δνομοιστός με την πλατειά, ολόγυρη, μά ξετριμμένη κορώνα του αεσιού με την πλατειά, ολόγυρη, μά ξετριμμένη κορώνα του αεσιού με την πλατειά.

Μιά πληγή σημάδεε τ' άριστερό του το σαγόνι, τιμή από σαβιά τρυφονο.

— Τρυβητήτε πέρα, είτε ό κατεπάνω, φέροντας γύρη τη γουρή κατ' όνο στον κόμο ποδ συνήχρηκε. Τινάξον, τινάξε τ' άρματά σου, κωποστήη, πήρες να μαλλώσης, γέρο άνθρώπος, μ' αυτόν τον ποροφουρμάλο. Δέν τρυφόνες, καλλίλο, το σαβιά... φέρε να ιδώ... Τι σαβιά είτε τόνο;... Ποδ το έβρω γ'ο, ποδ το είδα; ή τίς, κατεπάνω Άντόνης;

Κοντά του ό έποδοκρητής, Φαλαγγίτης μ' αυτός κωλοστεκομένους, έκοψε άπάνου στο σαβιά, κι' οι δύο τους το ξετάζανε. Σιγά τρυβιώντανε κατ' τον τοίχο, και σπυρομύδοναν κα μαλάζαν τ' άρματα—τα ξετάζανε με γυμνασμένο μάτι, με ποδέξιο χέρι. Κι' ο Αγροίφας— έπαίξε έναν κομοζο χορ' τρυφόνος, με χέρια και με ποδά, στα μοναχά, θέλοντας να βοη' τρέσο και να τους σπύσηη την πραιάτεια του. Μά οι δύο τους ότε και τον βόγανε στο γού.

— Κάνον το είδα γ'ο αυτό το σαβιά... (Μύδωδε με τον έαυτό του) γαταγαν έλέφ Σταπατόλ μανία, πάλα Κορασάν, το λεπίδι της ταμλιαν... Πιστόλες, λαμιά και φώτες Σπανιόλες, μά λείπουν τα μεζιάνια της, παλιλά τέσσαρα, φιλιάχρες όλο άσμη... Κασιφίλι σαμιάς Άρβανιτικός, παλιόσος όλο χούστο Γιαννώτιχη δουλέιά, σαλαζία χουσοκέντητο, λείπει το χαμάλι μοναχά... Κι' αυτά τα γράμματα τα κεντημένα στο σελάρι... κωκοφίλη Γιώργου Ψάφο! Σε γνώσια! Είλε διαά του, Άντόνη, τ' άρματα!

— Και ποδ βρηθάρη έδαπέρα; είτε ό Άντόνης— είκοσι χρόνια έζωνε ν' άναμωθίθη.

— Παλιός όχτρος μου... παλινάρι! Χάηρε απ' τον κόσμο, άρρωστος απ' της πληγές του, και κανένας περ' δέν άκουσε... Κρίνε σέ, όρε, ποδ τάβρες αυτά τ' άρματα.

— Ήη, κατεπάνω! είτε ό Αγροίφας, είτε στα τελευταία του.

— Αυτός σου τάβρες να τα πουήρηξ;

— Όχι, ή μύση γυμνάου του τ' άκούμηρες στον τοιστή τ'ο Σταβαριδής για δεκατένη κολωνάτα και για δύο μήρες, ειδική να τα πουλάη. Τίναξε για ν' άρπαχτήη την άρρωστεια του γέροντά της, μά κείνος όλο και πάει χειρότερα. Έτσι ό Σταβαριδής ποδ τάβρες να τα πουήρηξ... Ντελάλης, είτε ή δουλέια μου, πρώη δημόσιος κι-

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ
Μ. Ο.

Από τις εδνεότερες και πλέον συμπληρωτικές Αθηναίες, προκείμενη με καλλιτεχνικό ταλέντο ασάνο άπαγγέλλιας, έπαινεώς περιήχητη στις πλέον έλεκτικές καλλιτεχνικές δεξιότητες, Σιλουέττα έκφαρτιστη και ζωογράφη, φρονογνώτρια Παράδοξης θελκτικότητας, Την διακρίνει μεγάλη συμπληρωτικότητα. Αι έφηνήσεις της στις κοσμικές δεξιότητες διαρκούντα άνωστε.

H ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Την παρελθούσαν Τετάρτην δεξιότητες παρά τή κ. και τή κ. Στ. Πεσομυζούλου προς τιμήν της Μις Έλλάδος.

— Η δισ Ρόδη Έλαιε από δωμάτια και γάρον, φέροντα κομοφοτάτην ποικιλία.

— Παραφρόθησαν κ. και κ. Υψηλάντη, κ. και κ. Κ. Τσαυδάκη, ή κ. Καποδιστρια, κ. και κ. Αφεντούλη, κ. και κ. Νικολαΐδη, ή κ. Καναδοφίτη κτλ.

— Μαρτίς προχθές παρά τή κ. και τή κ. Ν. Πετρούση.

— Δεκαήμερον τόν Υποαρχόν και την κ. Βοηλομένη, τόν κ. και την κ. Κ. Μεταξά, την κ. Θεοδόου, την κ. Καλδοκωστή, την κ. Α. Ζαχαράκη, την κ. Κατακοζογιάννη, την κ. Πεσομυζούλη, την κ. Α. Τσοκαλά, την κ. Σ. Πετρούση, την κ. Κιτάκη, την κ. Αλ. Καλλιά, την κ. Αδαμάδη, την κ. Αλ. Πετρούση, την κ. Ριζοζή, την κ. Α. Σκουζέ, την κ. Λαυροζή, την κ. Κ. Γεωργιάδη.

— Κομοφοτή ή κ. Χατζηαναστα με μαύρα.

— Το παρελθόν Σάββατον δεξιότητες παρά τή κ. και τή κ. Ανδριά Χατζηκοζοφίτου.

— Χοροπημένη είνωφομή ή δισ Έτη Χατζηκοζοφίτου, φέροντα ζώνων ποικιλία.

— Μεταξύ των νελημένων αι Προάβηται κ. κ. Ραζαζάν και Έντζι, ή κ. Α. Μυζαλοκοπιούλου, ή κ. Βοηλομένη, Κατακοζοφίτου και ή κ. Β. Αποκροφίτη, Νικαροζοφίτη ή κ. Γ. Πανα, Στρατοζοφίτη και ή κ. Φουκέρη, κ. και κ. Γ. Παύλου, κ. και κ. Γ. Μικζά, κ. και κ. Ίαζ, Δελαλά, ή κ. Λαυροζή, κ. και κ. Α. Μυζαλοκοπιούλου, ή κ. Ήλ. Παύλου, κ. και κ. Κ. Τσαυδάκη, ή κ. Δελαζοφίτη, ή κ. Γιαννιζοφίτη, ή κ. Φοστροποφίτη, κ. και κ. Κριαζοφίτη, κ. και κ. Χροσοφίτη, κ. και κ. Αλ. Παύλου, Στρατοζοφίτη και κ. Ίαζ, Νεζροφίτη, ή κ. Σιαφρά, ή κ. Κανάκη, ή κ. Σκουζοφίτη, ή κ. Ζιλιά, ή κ. Ματσίτη, κ. και κ. Μανροφίτη, ή κ. Αλ. Παύλη.

— Θωμοφίτησάι είνωφομή ή δισ Ρίτα Ίαζ, Δελαλά και δισ Νέλλη Δελαζοφίτη.

— Γέμα και κατόπι δεξιότητες εις στενόν φίλον κόνλον προχθές Κριαζοφίτη παρά τή κ. και τή κ. Διον. Λοβίθου.

H ΜΟΝΤΑΙΝ

H ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικών του σημερινού έξωφύλλου μας είνε έργο του Γερμανού ζωογράφου Σισέλ, και φέρει τόν τίτλο «Η Μελαγχολία».

οικιας, παμμένος άρ' την άτιμη πολιτική.
— Κ' εσύ πάφρες να τα ποδοκλήσης έδοξάρα; είνε ο καπιτάνας άγριος. Έλα, Άντωνή, να, τα δεκαπέτα τάλλαρα, κ' άν δέν τά άνην αυτός, πώς τών λένε, να μόν τόν πιάς δεμένο στην καζάνια, ίσα στό ιπποκροφίτη. Πάρε και τρία παληράκια μαζί σου... Πώς σε λένε έσένα, ώφε;

— Λιούρας, με συμπάθειο, πρώην διηόσιος κήρυκας, παμμένος άρ' τό κόμμα έδο και τρία χρόνια, κάνω το νεαλό στην αγορά να βάλω τό φωνά και τό γρατάκι μου. Πάρ' τα, καπιτάνα, χωρίς δημόσια δικαιώματα, χωρίς τίποτε!

— Πάρε τα αυτά τ' άρματα και να τα πές στη γυναίκα του και να της πής να τα κρημοφά έξει πολ' τάξε πρώτα ο κοκοζοφίτης τους, έτσι να της πής! Και λέξ, ο καπιτάνα Λάμφο-Ζυγοφίτης, ο τεταφωχης... όζι, τίποτ' άλλο να μην πής... Τραβάτε! Έδο σε παμμένο, Άντωνή! Κ' εσύ, πάρε το τάλλαρο σου, πώς σε λένε, γέφυ-μαύρο-μαύρο-δίολο! Να πές τ' άρματα στη κοκοζοφίτη, στό χέρι της να τα παμφοδίσης... Πάρε άζανα πέντε τάλλαρα και δός της, και μη πής ποιά της τα στέλνει, άζουξ; τελείωσε ο καπιτάνα Άντωνής.

— Το καλό είνε που σήμερα είχαμε μιστό, γρήγορο ο Ζυγοφίτης κατά τον Άντωνή. Μά δε φτάνει αυτό. Θα κόμω φερμέν στην τεροζοφία, και θα βγώ, τι λέξ, θα συναγοτή άζωμα είσοι τάλλαρα; (Τό τέλος στό προσεχές) ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΟΞΕ ΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ
ΤΟ ΣΑΡΩΜΑ ΤΩΝ ΠΑΛΗΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΡΩΠΩΝ

ΤΟΥ ΠΙΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Η καλή συμπλοφορά, οι άμειπτοι κοσμικοί τρόποι, όφησαν πάντα τό σπουδαίωτερο μέλημα των κυρίων του καλού κόσμου. Βιβλία σχετικά με τους τρόπους του φέρους έχουν εκδοθή άπειρα. Στην Έλλάδα, μάάλιστα, υπερασθή και έξεδόθη και το σχετικό έργο της βαρύνης Στάρ. Μα οι καλοί αυτοί τρόποι, ο καλό της έθιμοφίτης, που ίαχε ως τώρα, επλήρωσε. Χρόνα ζώταν συνενός ένας ένας κάδικας, συγχρονισμένως, εντελώς μοντέρως, να γίνει το εσύγγλο του σαρωμάρ βέρν και κοσμικών κίκλων. Το βιβλίον αυτό, το τωρο άναστωτή για την έποχή μας έξεδόθη τελευταία στο Παρίσι και είνε καταπληκτική έπιτυχία. Έτος δύο μηνών πουλήθηκαν 100 χιλιάδες αντίτυπων του. Έγινε άμέσως το εγκόλπιο του καλού κόσμου. Και στην Έλλάδα έγραφοσαν ένθωσιώδη κριτικά άρθρα γι' αυτό. Το κ. Νικαφίνας έγραψε στην Έστια: τρία χρονογραφηματα. Σαγγραφίτης τις σαγγραφίτης, είνε ο Πωλ Ρεμπό, ένας από τους πνευματώδεστερους Παρισίους πεφογράφους. Άπ' τό βιβλίον λοιπόν του Ρεμπό θα σας άδοσουμε τις πιο έλεκτικές και πιο ένδιαφερόμενες σελίδες του, αρχίζοντας άπ' τό α' κεράτιο των παρελθόντων.

H ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ

Άλλοτε, στό μεγάλα σπίατα, όταν γινόταν μια επίσημη δεξιότητες ο θαλαμηπόλος στεκόταν στην πόρτα του σαλονιού και άνηγοφίτη τους έζονες με τους τίλους τους. Η μόδα όμως αυτή έχει σκεδόν καταγοχηθή σήμερα.

Μολοταίωτα είνε άταφοίτη όταν ή κωμώ του σπιτιού συνιστά δύο πρόσωπα άγνωστα μεταξύ τους, να φροντίξη ώστε γ' άναγοφίτη μαζί με τ' όνομά τους και τό έπίγγραμα του σπύγγου, τό έργο που έχει ζάνει, τις τιμητικές θέσεις στις άποιες έχει διαγοφίτη και καθετί τέλος του συντελεί σε μια πληροφίτη γνωμοφία.

Τίποτε δέν είνε πιο δυσάρεστο από μια άπλη παρουσίασις, ίστωρα από την άποια οι κώμοι μόνον έξ ίσων άγνωστων, άπως και πών, και δέν ξέρουν τί να πών.

Έποχης όταν παρουσιάζετε μια κωμώ σε μια άλλη κωμώ ή σ' έναν κώμο, πρέπει να άναγοφίτη τ' όνομα και τό έπίγγραμα του σπύγγου της κωδός και τό έπίγγραμα τό δικό της, άν έχη. Άν πρόκειται για δεσποινίδα, θ' άναγοφίτη τό έπίγγραμα του πατέρα της ή του άδελφοφίτη της.

Έν ή περιτοφίτη άνωτ' τό πρόσωπο που συνιστά δέν ζάνει καμιά δουλειά να είνε ζωοπηόφης, τότε πρέπει να βρής άποσοφίτη και να λήτ και γ' αυτόν. Έξέλιος, φωνικά, θα διακοροφίτη με μετροφοφίτη. Έτσι άνωτ' θα δημοκοροφίτη θέμα συνδιαλέξεως, άπερ είνε τό σπουδαίωτερο...

Συνήθως ως τώρα να συνιστούν πάντοτε πρόπον τον νεώτερο προς τόν πιο ήλιωμοφίτη, έναν κώμο σε μια κωμώ και έν οδυμύ περιτοφίτη μια κωμώ σ' έναν κώμο, άπερ είνε όταν ο συνιστώμενος ήταν ένας νεάριος και καθηγητής και παρουσίασις ζετα σε μια δεσποινίδα ή δεκαμύτ' έτόν.

Όταν έχετε λοιπόν να παρουσιάζετε δύο πρόσωπα του αΐτου φύλου, της αΐτης ήλικας και της αΐτης θέσεως και δέν ξέρετε από πών να πρωταγοφίτη, και να μην πρωταβλήτε όπερ τόν έναν όπερ τόν άλλον, παρουσιάζετε τόν ασάβητον, λέγοντας: «Ο κώμος Α... ο κώμος Β...», αβλόνοντας συγχρονως και τα δύο χέρια. Έτσι όπερ να μην ιπποφίτη καλα-καλά να καταβλήτη κανείς πών πρωταγοφίτησάι.

Όταν πρόκειται να συνιστήτε δύο γνωστούς σας μεταξύ τους και ξέρεγατε τό όνομά τους, μη μόνον συνιστήτε ύπαρξη: Να λήτ: «Γνωροφίτηξ βέβαια... Δέν είνε άνάγκη να σας συνιστήσω...». Και πρωτο προβλήτε οι άλλοι να διακοροφίτηθούν, άρχίζετ' εφόδ άμέσως τη συζήτηση.

Η παρουσίασις είνε μια άπαγοφίτη γνωμοφία, και ή συνιστάς της ιπποφίτη να είνε διαγοφίτη. Φιλία, έφος, άδιαφορία, μισος, άντιέμλια. Γ' αυτόν τό λόγο άναβλόναντε μια πολύ βαρύν έθόνη, όταν βάζετε σε συνάφεια δύο πρόσωπα. Όταν λοιπόν δέν είστε ιπποκοροφίτη έκ των περιστάσεων να συνιστήτε δύο άνδρωφίτης μεταξύ τους, μη σπεύδετε να τό ζάνετε.

Έκλιος άν ζάνεως, τόν άποιον δέν συμπάθειτε έξαγοφίτη και δέν τρέφετε γι' αυτόν μεγάλη εκτίμησι, έπιμνη, και κά σώνει, να τόν συνιστήτε σ' έναν γνωστό σας, μη διατάσετε να τόν λήτ:

— Είμαι άπόλυτος στη διάδοσί σας. Άλλά δέν συνδέομαι και τόσο με τόν κ. Χ. Δέν νομίζετε πώς ζάνενα άλλο πρόσωπο, που τόν γνωροφίτη καλύτερα, θα ήταν καταβλήωτερο για να σας παρουσιάζω;

Άν άνωτ' ή διακοροφίτη αυτή δέν ζοροφίτη, τότε λέτε γνωμοφίτησάι: —Ω, ξέρετε, ο κώμος Χ. έχει πολύ περιεργο ζωοπηόφης. Άποφίτη έσο ιπποφίτη τις ζωοπηόφης γνωμοφίτης.

Λέγοντας τα άνωτ' αυτά, πρέπει να έχετε ένα ύφορ γελαστό, έτσι όπερ να μην ύπαρξη φρόδος να δημοκοροφίτη καμιά παρεξήγησις. Και... άλλάτε κατόπι με τρόπο την ζουβέντα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τα παιδιά και τα σενιλιά στο σαλόνι.

Η διαγοφίτη Έλληνης καλλιτεχνίς του τραγοφίτου Θίωξ ΛΟΥΔΑ ΜΑΥΤΑ, άριστοφίτης της Α' κωδής της Βιέννης, ή άποια δίδει τό γεωφίτη της την 5ην Φεβοροφίτη ήμιαον Πέμπτην και ώραν 6.30 μ. μ. εις την αίθουσαν του Ωδειού Αθηνών.